

denne Sag forhandlet i et Udvalg. Ikke desto mindre antager jeg, baade at et Forslag derom vil blive stillet, og at det ogsaa vil være rigtigt da at forsøge paa, hvad der kan komme ud af nærværende Lovforslag som Grundlag for Fremtiden.

Conseilspræsidenten (Estrup): Jeg har ikke, saaledes som det ærede Medlem, der nu satte sig, paastod, sagt, at den nuværende Regjering overhoved ikke vilde have Noget at gøre med Fuldbyrdelessen af Grundlovsbestemmelsen om, at en Ministeransvarlighedslov skal gives; det forholder sig ikke saa. Jeg har sagt, at der overhovedet var meget liden Sandsynlighed for, at det vilde lykkes endog i rolige Tider at kunne gennemføre en saadan Lov. Jeg tror ikke, at denne Udtalelse af mig behøver nogen nærmere Begrundelse; men at der er meget stor Forskjel mellem, hvad jeg sagde, og det, som det ærede Medlem lagde mig i Munden, tror jeg, vil falde Enhver i Sinene. Derimod sagde jeg, at for Tiden anfaa jeg denne Opgave for umulig; jeg tror netop ved saa stærkt at accentuere dette „for Tiden“ at have foranlediget, at det ærede Medlem derigjennem maatte kunne være kommen til en virkelig Forstaaelse af, hvad jeg sagde. Der var Noget, som det ærede Medlem fik udledet af en Vending, jeg har brugt, og som — det maa jeg tilstaa — er mig aldeles uforstaaeligt. Dersom jeg ikke hørte feil, troede det ærede Medlem af, hvad jeg havde sagt, at kunne udlede, at jeg sluttede mig til en Anskuelse, der var fremkommen paa en hel anden Tid og formodentlig under en hel anden Sags Behandling, og som han gængaa saaledes, at Ministrene ikke ere ansvarlige for Overskridelser paa Finantsloven. Noget Saadant har jeg aldrig sagt, og jeg tror, at det ærede Medlem, naar han senere vil undersøge mine Udtalelser, vil faae meget ondt ved at finde en Forbindelse mellem, hvad jeg har sagt, og det, han troede at kunne udlede deraf. Jeg skal ikke lade mig hverken lokke eller friste til at forlade det Standpunkt, som jeg med fuldberaad Hu har taget lige overfor denne Sag overhovedet. Jeg skal heller ikke, hvad der jo kunde være stor Tristelse til, indlade mig paa en Diskussion om et Skridt, en Handling af Regjeringen, som af det ærede Medlem blev betegnet paa en for mig rigtignok noget mærkelig Maade, nemlig som et Skridt, der enten ingen Betydning havde, eller som i høi Grad maatte misbilliges. Jeg kalder denne Betegnelse i høi Grad mærkelig, da det omtalte Skridt er en ligefrem og simpel Fuldbyrkelse af et rent og klart Grundlovsbud.

Bojsen: Det har glædet mig særdeles at have givet den høitærede Conseilspræsident Leilighed til udtrykkelig at fralægge sig en Anskuelse, som jeg har fundet udtalt af et Medlem af den

nuværende Regjering paa et tidligere Standpunkt. Hvorvidt der af den høitærede Conseilspræsidents Udtalelse var Anledning for mig til at fremsætte dette, skal jeg henstille til Forsamlingen, som vel senere vil kunne se de Udtryk, som den høitærede Conseilspræsident har benyttet; da vil der ogsaa blive fuldstændig Leilighed til at bedømme, om jeg har tillagt den høitærede Conseilspræsident noget andet Udtryk eller nogen anden Mening af hans Udtalelse end den, jeg var berettiget til. Den høitærede Conseilspræsident maa erindre, at han i sin første Udtalelse ikke indskrænkede sig til at betragte det nuværende Tidspunkt som uheldigt; han udtalte sig ganske vist betydelig videre. I hvert Fald er det dog efter min Anskuelse enhver Regjerings Pligt beredvillig at optage en Forhandling om et Forslag, der kun gaar ud paa at opfylde en Fordring, som Grundloven stiller.

Conseilspræsidenten (Estrup): Dersom det ærede Medlem vilde have tilføjet: naar overhovedet Forholdene gjorde det efter Regjeringens Mening tilstedeligt i Dieblisset at indlade sig paa en saadan Forhandling, saa kunde jeg være enig med det ærede Medlem.

Bojsen: Jeg vilde give den høitærede Conseilspræsident Ret, hvis Grundloven havde medoptaget en saadan Betingelse.

Solstein-Ledeborg: Jeg skal tilstaa, at for mig har den — om jeg maa kalde det saaledes — konservative Kortfattethed, som Ministeriet hylder i saa mange Sager, noget i høi Grad Beroligende; den sætter mig ikke i nogen-somhelst Afsekt. Jeg skulde saaledes ogsaa være meget tilbøjelig til slet ikke at sige Noget her; men naar vi fortsætte længe paa denne Maade, saa frygter jeg for, at Konversationen til Slut vil gaa helt istaa, og derfor kan jeg ikke negte mig den Fornøielse dels med et Par Ord at omtale de Indvendinger, som ere fremkomne imod Loven, og dels at yttre et Ønske, som særlig ligger mig paa Sinde overfor det nærværende Ministerium med Hensyn til dette Lovforslag. Det forekommer mig — skøndt det ganske vist ikke er kommet udtrykkelig frem — at denne Lov er bleven modtaget med en Slags Kulde eller Tilbageholdenhed, hvori jeg læser en Protest imod Loven som en Partilov. Det kan jeg ikke forstaa. Jeg forstaaer ikke, hvorledes man kan opfatte en saadan Lov som en Partilov. En saadan Lov er jo allerede af den Grund ingen Partilov, at den — som det ogsaa er fremhævet — er et Grundlovsbud, saa at det altsaa maa ligge i ethvert Partis Interesse at faae den fremmet. Men jeg synes ogsaa, at det paa en anden Maade har viist sig, at denne Lov ikke er nogen Partilov, nemlig derved, at de Herrer fra den anden Side af Salen — som have den egentlige Fortjeneste af at have bragt det første